

**EUROPEISKA
UNIONENS RÅD**

**Bryssel den 1 februari 2011
(OR. en)**

17631/10

**Interinstitutionellt ärende:
2009/0004 (CNS)**

FISC 155

RÄTTSAKTER OCH ANDRA INSTRUMENT

Ärende: RÅDETS DIREKTIV om administrativt samarbete i fråga om
beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG

RÅDETS DIREKTIV 2011/.../EU

av den ...

om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artiklarna 113 och 114,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande¹,

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande²,

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

¹ Yttrande av den 10 februari 2010 (ännu ej offentliggjort i EUT).

² Yttrande av den 16 juli 2009 (ännu ej offentliggjort i EUT).

av följande skäl:

- (1) I denna tid av globalisering växer medlemsstaternas behov av ömsesidigt bistånd i fråga om beskattning snabbt. Utvecklingen går väldigt snabbt när man ser till de skattskyldigas rörlighet, antalet gränsöverskridande transaktioner och de finansiella instrumentens internationella karaktär, vilket gör det svårt för medlemsstaterna att fastställa skatter korrekt. Denna ökande svårighet inverkar på skattesystemens funktion och medför dubbelbeskattning, vilket i sig ger incitament till skattebedrägeri och skatteundandragande, samtidigt som kontrollbefogenheterna kvarstår på nationell nivå. Denna situation äventyrar därför den inre marknadens funktion.
- (2) En enskild medlemsstat kan därför inte förvalta sitt nationella skattesystem, särskilt när det gäller direkt beskattning, utan att få upplysningar från andra medlemsstater. För att hantera de negativa effekterna av detta är det nödvändigt att utveckla ett nytt administrativt samarbete mellan medlemsstaternas skatteförvaltningar. Det behövs instrument som kan skapa förtroende mellan medlemsstaterna genom att samma regler, skyldigheter och rättigheter fastställs för samtliga medlemsstater.
- (3) Ett helt nytt tillvägagångssätt bör följaktligen användas genom att man skapar en ny rättsakt, som ger medlemsstaterna befogenhet att samarbeta effektivt på internationell nivå i syfte att motverka den ständigt ökande globaliseringens negativa effekter på den inre marknaden.

- (4) Mot bakgrund av detta är de åtgärder som föreskrivs i det gällande rådskonferensdirektivet 77/799/EEG av den 19 december 1977 om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter i fråga om direkt beskattning och skatter på försäkringspremier¹ inte längre adekvata. Dess djupgående brister granskades av rådets ad hoc-arbetsgrupp om skattebedrägerier i dess rapport av den 22 maj 2000 och mer nyligen i kommissionens meddelanden av den 27 september 2004 om förebyggande av ekonomiska oegentligheter i företagssektorn och finansiella oegentligheter och kommissionens meddelande om behovet av att utarbeta en samordnad strategi för att förbättra kampen mot skattebedrägeri av den 31 maj 2006.
- (5) Direktiv 77/799/EEG utformades, även om man beaktar de senare ändringarna, i ett sammanhang som skilde sig från dagens krav på den inre marknaden och det kan inte längre uppfylla de nya kraven på administrativt samarbete.
- (6) På grund av antalet och omfattningen av de anpassningar av direktiv 77/799/EEG som måste göras räcker en ren ändring av detta inte till för att de mål som beskrivs ovan ska uppnås. Direktiv 77/799/EEG bör därför upphävas och ersättas med ett nytt rättsligt instrument. Det instrumentet bör gälla för direkta skatter och indirekta skatter som ännu inte omfattas av annan unionslagstiftning. För detta ändamål anses detta nya direktiv vara det korrekta rättsliga instrumentet för att uppnå ett effektivt administrativt samarbete.

¹ EGT L 336, 27.12.1977, s. 15.

- (7) Detta direktiv bygger på resultatet av direktiv 77/799/EEG, men föreskriver där så är nödvändigt tydligare och exaktare regler för det administrativa samarbetet mellan medlemsstaterna i syfte att etablera ett mer omfattande administrativt samarbete mellan medlemsstaterna, i särskilt vad gäller utbyte av upplysningar. I synnerhet bör tydligare regler även göra det möjligt att täcka in alla juridiska och fysiska personer i unionen mot bakgrund av det allt större antalet juridiska konstruktioner, som inte bara omfattar traditionella lösningar som trustar, stiftelser och investeringsfonder, utan även nya konstruktioner som kan komma att tillskapas av skattebetalare i medlemsstaterna.
- (8) Det bör finnas mer direkt kontakt mellan medlemsstaternas lokala eller nationella kontor med ansvar för administrativt samarbete, samtidigt som kommunikation mellan centrala kontaktkontor är huvudregeln. Brist på direkta kontakter medför ineffektivitet, underutnyttjande av arrangemangen för administrativt samarbete och att kommunikationen fördröjs. Åtgärder bör därför vidtas för att åstadkomma fler direkta kontakter mellan myndigheterna, så att samarbetet effektiviseras och påskyndas. Delegeringen av behörighet till kontaktorganen bör överlåtas till varje medlemsstats nationella bestämmelser.

- (9) Medlemsstaterna bör utbyta upplysningar om specifika fall om en annan medlemsstat så begär och bör göra de efterforskningar som är nödvändiga för att ta fram dessa upplysningar. Standarden *kan antas vara relevant* syftar till ett utbyte av upplysningar i skatteärenden i vidast möjliga omfattning och klargör samtidigt att det inte står medlemsstaterna fritt att genomföra så kallade *fishing expeditions* eller begära upplysningar som sannolikt inte är relevanta för ett skatteärende avseende viss bestämd skattskyldig. Artikel 20 i detta direktiv innehåller formföreskrifter, men de bestämmelserna måste tolkas liberalt så att de inte hindrar ett effektivt utbyte av upplysningar.
- (10) Det är känt att ett obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar utan inskränkningar är den mest effektiva metoden för att förbättra möjligheterna att fastställa skatter korrekt och bekämpa bedrägerier i fall där mer än ett land berörs. Därför bör man gå stegvis tillväga genom att börja med automatiskt utbyte av tillgängliga upplysningar avseende fem kategorier av inkomst och därefter se över bestämmelserna i fråga efter det att kommissionen har lämnat en rapport.
- (11) Utbytet av upplysningar utan föregående begäran mellan medlemsstaterna bör också stärkas och uppmuntras.
- (12) Tidsfrister för tillhandahållandet av upplysningar enligt detta direktiv bör fastställas för att säkerställa att utbytet av upplysningar sker i tid och därmed blir ändamålsenligt.

- (13) Det är viktigt att tjänstemän från en medlemsstats skatteförvaltning tillåts närvara på en annan medlemsstats territorium.
- (14) Eftersom uppgifter om skattesituationen för en eller flera skattskyldiga personer som är etablerade i flera medlemsstater ofta är av gemensamt eller kompletterande intresse, bör sådana personer, efter ömsesidig överenskommelse och på frivillig grund, kunna bli föremål för samtida kontroller i två eller flera medlemsstater.
- (15) Med hänsyn till det rättsliga kravet i vissa medlemsstater på att skattebetalare ska delges beslut och handlingar som påverkar deras skattskyldighet och de därav följande svårigheterna för skattemyndigheterna, bland annat i fall där en skattebetalare har flyttat till en annan medlemsstat, är det önskvärt att skattemyndigheterna i dessa fall ska kunna begära samarbete från de behöriga myndigheterna i den medlemsstat till vilken skattebetalaren har flyttat.
- (16) Återkoppling rörande de upplysningar som lämnats främjar det administrativa samarbetet.

- (17) För att man löpande ska kunna studera samarbetsformer och utbyta erfarenheter och bästa praxis på de berörda områdena krävs ett samarbete mellan medlemsstaterna och kommissionen.
- (18) För att det administrativa samarbetet ska kunna bli effektivt är det viktigt att upplysningar och handlingar som erhålls enligt detta direktiv också kan användas för andra ändamål i den medlemsstat som erhållit dem, med de begränsningar som fastställs i detta direktiv. Det är också viktigt att medlemsstaterna under vissa förutsättningar får överlämna upplysningar till ett tredjeland.
- (19) De situationer då en anmodad medlemsstat får vägra att lämna upplysningar bör definieras tydligt och avgränsas med beaktande av vissa skyddsvärda privata intressen samt allmänintresset.
- (20) En medlemsstat bör emellertid inte vägra att lämna upplysningar på grund av att de inte har något eget intresse av sådana upplysningar eller på grund av att upplysningarna innehas av en bank, en annan finansiell institution, ombud, representant eller förvaltare eller på grund av att upplysningarna rör äganderätt i en person.

- (21) Detta direktiv innehåller minimiregler och bör därför inte påverka medlemsstaternas rätt att inleda mer omfattande samarbete med andra medlemsstater enligt nationell lagstiftning eller inom ramen för bilaterala och multilaterala avtal som ingås med andra medlemsstater.
- (22) Det bör även klargöras att i de fall en medlemsstat erbjuder ett tredjeland ett mer omfattande samarbete än vad som föreskrivs i detta direktiv bör den inte vägra att erbjuda övriga medlemsstater som så önskar ett sådant ömsesidigt, mer omfattande samarbete.
- (23) Utbytet av upplysningar bör ske med hjälp av standardiserade formulär, format och kommunikationskanaler.
- (24) En utvärdering bör göras av hur ändamålsenligt det administrativa samarbetet är, särskilt på grundval av statistik.
- (25) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter¹.

¹ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

- (26) I enlighet med punkt 34 i det interinstitutionella avtalet om bättre lagstiftning uppmuntras medlemsstaterna att för egen del och i unionens intresse upprätta egna tabeller som så långt det är möjligt visar överensstämmelsen mellan detta direktiv och införlivandeåtgärderna samt att offentliggöra dessa tabeller.
- (27) Allt utbyte av upplysningar enligt detta direktiv omfattas av bestämmelserna om genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter¹ och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter². Begränsningar av vissa rättigheter och skyldigheter enligt direktiv 95/46/EG bör emellertid övervägas för att skydda de intressen som avses i artikel 13.1 e i det direktivet. Med hänsyn till medlemsstaternas potentiella inkomstbortfall och den centrala betydelse som de upplysningar som omfattas av detta direktiv har för en effektiv bedrägeribekämpning är sådana begränsningar nödvändiga och proportionella.

¹ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

² EGT L 8, 12.1.2001, s. 1.

- (28) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns särskilt i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.
- (29) Eftersom målet för den föreslagna åtgärden, dvs. ett effektivt administrativt samarbete mellan medlemsstaterna för att motverka den ökande globaliseringens negativa effekter på den inre marknaden, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av den enhetlighet och ändamålsenlighet som krävs, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1

Syfte

1. I detta direktiv fastställs de regler och förfaranden enligt vilka medlemsstaterna ska samarbeta med varandra för att utbyta sådana upplysningar som kan antas vara relevanta för administration och verkställighet av medlemsstaternas nationella lagstiftningar i fråga om de skatter som avses i artikel 2.
2. I detta direktiv fastställs även bestämmelser för sådant utbyte av upplysningar som avses i punkt 1 på elektronisk väg, samt för de regler och förfaranden enligt vilka medlemsstaterna och kommissionen ska samarbeta i frågor som gäller samordning och utvärdering.
3. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen i medlemsstaterna av reglerna om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Det ska inte heller påverka medlemsstaternas fullgörande av eventuella skyldigheter när det gäller mer omfattande administrativt samarbete som följer av andra rättsliga instrument, däri inbegripet bilaterala eller multilaterala avtal.

Artikel 2
Tillämpningsområde

1. Detta direktiv ska tillämpas på alla typer av skatter som tas ut av en medlemsstat eller av medlemsstatens territoriella eller administrativa underenheter, däri inbegripet dess lokala myndigheter, eller på dessas vägnar.
2. Utan hinder av vad som sägs i punkt 1 ska detta direktiv inte tillämpas på mervärdesskatt och tullar eller på punktskatter som omfattas av annan unionslagstiftning om administrativt samarbete mellan medlemsstaterna. Detta direktiv ska inte heller tillämpas på obligatoriska sociala avgifter som ska betalas till medlemsstaten eller en underenhet i medlemsstaten eller till offentligrättsliga socialförsäkringsinstitutioner.
3. Inte i något fall ska de skatter som avses i punkt 1 tolkas som att de omfattar
 - a) avgifter, t.ex. för intyg och andra handlingar som utfärdas av offentliga myndigheter, eller
 - b) avgifter av avtalsmässig karaktär, t.ex. ersättning för allmännyttiga tjänster.
4. Detta direktiv ska tillämpas på de skatter som avses i punkt 1 och som tas ut på de territorier där fördragen är tillämpliga enligt artikel 52 i fördraget om Europeiska unionen.

Artikel 3
Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *behörig myndighet*: den myndighet i en medlemsstat som har utsetts som sådan av medlemsstaten. Med behöriga myndigheter ska även avses ett centralt kontaktkontor, ett kontaktorgan eller en behörig tjänsteman som agerar i enlighet med detta direktiv genom delegering i enlighet med artikel 4.
2. *centralt kontaktkontor*: det kontor som har utsetts som sådant och som har huvudansvaret för kontakterna med andra medlemsstater när det gäller administrativt samarbete.
3. *kontaktorgan*: varje annat kontor än det centrala kontaktkontoret vilket har utsetts som sådant för att direkt utbyta upplysningar enligt detta direktiv.
4. *behörig tjänsteman*: varje tjänsteman som har givits behörighet att direkt utbyta upplysningar enligt detta direktiv.
5. *begärande myndighet*: det centrala kontaktkontoret, ett kontaktorgan eller en behörig tjänsteman i en medlemsstat som begär bistånd på den behöriga myndighetens vägnar.

6. *anmodad myndighet*: det centrala kontaktkontoret, ett kontaktorgan eller en behörig tjänsteman i en medlemsstat som tar emot en begäran om bistånd på den behöriga myndighetens vägnar.
7. *administrativ utredning*: alla kontroller, utredningar och andra åtgärder som medlemsstaterna genomför för att fullgöra sina skyldigheter att sörja för en korrekt tillämpning av skattelagstiftningen.
8. *utbyte av upplysningar på begäran*: utbyte av upplysningar baserat på en begäran som en begärande medlemsstat lämnar till en anmodad medlemsstat avseende ett specifikt fall.
9. *automatiskt utbyte*: systematiskt lämnande av på förhand bestämda upplysningar till en annan medlemsstat, utan föregående begäran, med i förväg fastställda regelbundna intervaller. Med tillgängliga upplysningar avses enligt artikel 8 upplysningar i skattemyndigheternas akter i den medlemsstat som lämnar informationen och som kan inhämtas i enlighet med förfarandena för insamling och behandling av upplysningar i den medlemsstaten.
10. *utbyte utan föregående begäran*: icke systematiskt lämnande av upplysningar till en annan medlemsstat, vid vilken tidpunkt som helst och utan föregående begäran.

11. *person*:
- a) en fysisk person,
 - b) juridisk person,
 - c) om gällande lagstiftning medger det, en sammanslutning av personer som har befogenhet att utföra rättshandlingar men som inte har en juridisk persons rättsställning, eller
 - d) varje annan juridisk konstruktion, oavsett slag eller form, och oberoende av om den har status som juridisk person, som äger eller förvaltar tillgångar, inklusive inkomster som härrör därifrån, som omfattas av en skatt som täcks av detta direktiv.
12. *på elektronisk väg*: med hjälp av elektronisk utrustning för behandling, inbegripet inbegripet digital signalkomprimering, och lagring av uppgifter, via kabel, radio, optisk teknik eller andra elektromagnetiska medel.
13. *CCN-nätet*: den gemensamma plattform som bygger på Gemensamma kommunikationsnätet (CCN), vilken unionen har utformat för att säkerställa all överföring på elektronisk väg mellan behöriga myndigheter på området för tull och beskattning.

Artikel 4
Organisation

1. Varje medlemsstat ska, inom en månad från den ...^{*}, underrätta kommissionen om sin behöriga myndighet enligt detta direktiv och ska utan dröjsmål underrätta kommissionen om eventuella ändringar.

Kommissionen ska göra informationen tillgänglig för de övriga medlemsstaterna och offentliggöra en förteckning över medlemsstaternas myndigheter i *Europeiska unionens officiella tidning*.

2. Den behöriga myndigheten ska utse ett centralt kontaktkontor. Den behöriga myndigheten ska ansvara för att underrätta kommissionen och de övriga medlemsstaterna om detta.

Det centrala kontaktkontoret får också utses som ansvarig för kontakterna med kommissionen. Den behöriga myndigheten ska ansvara för att underrätta kommissionen om detta.

^{*} EUT: Vänligen för in det datum då detta direktiv har trätt i kraft

3. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat får utse kontaktorgan med den behörighet som tilldelas i enlighet med dess nationella lagstiftning eller policy. Det centrala kontaktkontoret ska ansvara för att hålla förteckningen över dessa kontaktorgan aktuell och ställa den till förfogande för de centrala kontaktkontoren i de övriga berörda medlemsstaterna och för kommissionen.
4. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat får utse behöriga tjänstemän. Det centrala kontaktkontoret ska ansvara för att hålla förteckningen över dessa behöriga tjänstemän aktuell och ställa den till förfogande för de centrala kontaktkontoren i de övriga berörda medlemsstaterna och för kommissionen.
5. De tjänstemän som medverkar i administrativt samarbete enligt detta direktiv ska under alla omständigheter anses vara behöriga tjänstemän för detta ändamål i enlighet med villkor som fastställs av de behöriga myndigheterna.
6. När ett kontaktorgan eller en behörig tjänsteman skickar eller tar emot en begäran eller ett svar på en begäran om samarbete, ska de underrätta det centrala kontaktkontoret i sin medlemsstat i enlighet med de förfaranden som denna medlemsstat fastställer.
7. Om ett kontaktorgan eller en behörig tjänsteman tar emot en begäran om samarbete som faller utanför den behörighet som den tilldelas i enlighet med medlemsstatens nationella lagstiftning eller policy, ska de utan dröjsmål överlämna denna begäran till det centrala kontaktkontoret i sin medlemsstat och underrätta den begärande myndigheten om detta. I ett sådant fall ska tidsfristen enligt artikel 7 börja löpa dagen efter det att begäran om samarbete överlämnas till det centrala kontaktkontoret.

KAPITEL II

UTBYTE AV UPPLYSNINGAR

AVSNITT I

UTBYTE AV UPPLYSNINGAR PÅ BEGÄRAN

Artikel 5

Förfarande för utbyte av upplysningar på begäran

På begäran av den begärande myndigheten ska en anmodad myndighet till den begärande myndigheten lämna alla sådana upplysningar som avses i artikel 1.1 som den har tillgång till eller som den erhåller till följd av administrativa utredningar.

Artikel 6

Administrativa utredningar

1. Den anmodade myndigheten ska se till att de administrativa utredningar utförs som krävs för att få fram de upplysningar som avses i artikel 5.
2. Den begäran som avses i artikel 5 får innehålla en motiverad begäran om en särskild administrativ utredning. Om den anmodade myndigheten anser att det inte behövs någon administrativ utredning, ska den omedelbart underrätta den begärande myndigheten om skälen till detta.

3. För att erhålla de begärda upplysningarna eller genomföra den begärda administrativa utredningen ska den anmodade myndigheten följa samma förfaranden som den skulle ha gjort om den hade agerat på eget initiativ eller på begäran av en annan myndighet i den egna medlemsstaten.
4. Om den begärande myndigheten särskilt begär detta, ska den anmodade myndigheten tillhandahålla originalhandlingar, förutsatt att detta inte strider mot de gällande bestämmelserna i den anmodade myndighetens medlemsstat.

Artikel 7

Tidsfrister

1. Den anmodade myndigheten ska snarast möjligt, dock senast inom sex månader från det att begäran mottagits, lämna de upplysningar som avses i artikel 5.

Om emellertid den anmodade myndigheten redan har tillgång till upplysningarna ska den lämnas inom två månader.
2. För vissa särskilda fall kan den anmodade och den begärande myndigheten komma överens om andra tidsfrister än dem som anges i punkt 1.
3. Den anmodade myndigheten ska omedelbart och under alla omständigheter inom sju arbetsdagar från mottagandet, om möjligt på elektronisk väg, bekräfta för den begärande myndigheten att den har mottagit en begäran.

4. Den anmodade myndigheten ska inom en månad efter mottagandet av begäran underrätta den begärande myndigheten om eventuella brister i begäran och om den behöver ytterligare bakgrundsinformation. Om så är fallet ska de tidsfrister som fastställs i punkt 1 börja löpa dagen efter det att den anmodade myndigheten har erhållit den ytterligare information som behövs.
5. Om den anmodade myndigheten inte kan besvara begäran inom den berörda tidsfristen, ska den omedelbart och under alla omständigheter inom tre månader från mottagandet av begäran underrätta den begärande myndigheten om skälen till detta och om den dag som den anser sig kunna besvara begäran.
6. När den anmodade myndigheten inte har tillgång till de begärda upplysningarna eller inte kan besvara begäran om upplysningar eller vägrar att göra det av de skäl som anges i artikel 17, ska den omedelbart, och under alla omständigheter inom en månad efter mottagandet av begäran, underrätta den begärande myndigheten om skälen till detta.

AVSNITT II

OBLIGATORISKT AUTOMATISKT UTBYTE AV UPPLYSNINGAR

Artikel 8

Räckvidd och villkor för det obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar

1. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat ska genom ett automatiskt utbyte av upplysningar till varje annan medlemsstats behöriga myndighet lämna tillgängliga upplysningar rörande beskattningsperioder från och med den 1 januari 2014, avseende personer bosatta i den andra medlemsstaten när det gäller följande specificerade kategorier av inkomst och kapital såsom de får förstås enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som lämnar upplysningarna:
 - a) Inkomster från anställning.
 - b) Styrelsearvoden.
 - c) Livförsäkringsprodukter som inte omfattas av andra unionsrättsakter om utbyte av upplysningar och andra liknande åtgärder.
 - d) Pensioner.
 - e) Ägande av och inkomster från fast egendom.

2. Före den 1 januari 2014 ska medlemsstaterna informera kommissionen om de kategorier som förtecknas i punkt 1 för vilka de har upplysningar tillgängliga. De ska informera kommissionen om eventuella senare ändringar i detta hänseende.
3. En medlemsstats behöriga myndighet får meddela varje annan medlemsstats behöriga myndighet att den inte önskar erhålla upplysningar beträffande någon eller några av de kategorier av inkomst och kapital som avses i punkt 1 eller att den inte önskar erhålla upplysningar om inkomster och kapital som inte överstiger ett visst tröskelvärde. Den ska också underrätta kommissionen om detta. Det kan anses att en medlemsstat inte önskar få upplysningar i enlighet med punkt 1 om den inte informerar kommissionen om någon kategori alls för vilken den har upplysningar tillgängliga.
4. Före den 1 juli 2016 ska medlemsstaterna tillhandahålla kommissionen statistik för det berörda året om omfattningen av det automatiska utbytet av upplysningar och, i den omfattning det är möjligt, information om administrativa och andra relevanta kostnader och fördelar i samband med det utbyte som ägt rum och eventuella potentiella ändringar, både för skatteförvaltningar och tredje parter.

5. Före den 1 juli 2017 ska kommissionen lägga fram en rapport med en översyn över och bedömning av den statistik och information som mottagits angående frågor såsom administrativa och andra relevanta kostnader samt fördelar med det automatiska utbytet av upplysningar liksom praktiska aspekter i samband med detta. Om det bedöms som lämpligt ska kommissionen lägga fram ett förslag för rådet om inkomst- och kapitalkategorierna och/eller de villkor som fastställs i punkt 1, däri inbegripet villkoret att upplysningar om personer bosatta i andra medlemsstater ska vara tillgängliga.

När rådet behandlar ett förslag från kommissionen ska det bedöma möjligheterna att ytterligare förstärka effektiviteten och funktionen av det automatiska upplysningsutbytet liksom för att förbättra standarden i syfte att uppnå följande:

- a) Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat ska, genom automatiskt utbyte av upplysningar, till varje annan medlemsstats behöriga myndighet lämna upplysningar rörande beskattningsperioder från och med den 1 januari 2017 avseende personer bosatta i den andra medlemsstaten när det gäller åtminstone tre av de specificerade kategorierna av inkomst och kapital i punkt 1 såsom de får förstås enligt den nationella lagstiftningen i den medlemsstat som lämnar upplysningarna: och
- b) Förteckningen över kategorier i punkt 1 ska utvidgas så att den omfattar utdelningar, kapitalvinster och royalties.

6. Upplysningarna ska överföras åtminstone en gång om året, inom sex månader från utgången av det beskattningsår i medlemsstaten under vilket upplysningarna blev tillgängliga.
7. Före de datum som avses i artikel 29.1 ska kommissionen fastställa de praktiska formerna för det automatiska utbytet av upplysningar i enlighet med förfarandet i artikel 26.2.
8. Om medlemsstaterna i bilaterala eller multilaterala avtal som ingås med andra medlemsstater kommer överens om ett automatiskt utbyte av upplysningar i fråga om ytterligare inkomst- och kapitalkategorier, ska de anmäla dessa avtal till kommissionen, som ska göra dessa avtal tillgängliga för alla övriga medlemsstater.

AVSNITT III

UTBYTE AV UPPLYSNINGAR UTAN FÖREGÅENDE BEGÄRAN

Artikel 9

Räckvidd och villkor för utbyte av upplysningar utan föregående begäran

1. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat ska lämna de upplysningar som avses i artikel 1.1 till den behöriga myndigheten i varje annan berörd medlemsstat i följande fall:
 - a) Den behöriga myndigheten i den ena medlemsstaten har skäl att anta att det kan uppstå ett skattebortfall i den andra medlemsstaten.
 - b) En skattskyldig erhåller en skattenedsättning eller skattebefrielse i en medlemsstat vilket skulle föranleda en ökning av skatten eller till skattskyldighet i den andra medlemsstaten.
 - c) Affärstransaktioner mellan en skattskyldig i en medlemsstat och en skattskyldig i den andra medlemsstaten genomförs genom ett eller flera länder på ett sådant sätt att det kan leda till skattebortfall i den ena eller andra medlemsstaten eller i båda.

- d) Den behöriga myndigheten i en medlemsstat har skäl att anta att ett skattebortfall kan bli följden av artificiella överföringar av vinster inom koncerner.
 - e) Upplysningar som har lämnats till den ena medlemsstaten av den andra medlemsstatens behöriga myndighet har gjort det möjligt att erhålla upplysningar som kan vara relevanta för fastställande av skattskyldighet i den senare medlemsstaten.
2. De behöriga myndigheterna i vardera medlemsstat får, genom utbyte utan föregående begäran, till de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna överlämna alla upplysningar som de har kännedom om och som kan vara användbara för behöriga myndigheter i de övriga medlemsstaterna:

Artikel 10

Tidsfrister

1. Den behöriga myndighet för vilken sådana upplysningar som avses i artikel 9.1 blir tillgängliga ska överlämna dessa upplysningar till den behöriga myndigheten i varje annan berörd medlemsstat snarast möjligt, dock senast en månad efter det att de blir tillgängliga.
2. Den behöriga myndighet till vilken uppgifterna har överlämnats enligt artikel 9 ska, om möjligt på elektronisk väg, bekräfta mottagandet av uppgifterna för den behöriga myndighet som tillhandahöll dem, omedelbart och under alla omständigheter senast sju arbetsdagar efter mottagandet.

KAPITEL III

ANDRA FORMER AV ADMINISTRATIVT SAMARBETE

AVSNITT I

NÄRVARO VID DE ADMINISTRATIVA MYNDIGHETERNA OCH MEDVERKAN I ADMINISTRATIVA UTREDNINGAR

Artikel 11

Räckvidd och villkor

1. I syfte att utbyta sådana upplysningar som avses i artikel 1.1, får tjänstemän som bemyndigats av den begärande myndigheten, efter överenskommelse mellan den begärande myndigheten och den anmodade myndigheten och på de villkor som fastställts av den anmodade myndigheten,
 - a) närvara vid de kontor där förvaltningsmyndigheterna i den anmodade medlemsstaten utför sina arbetsuppgifter,
 - b) närvara vid administrativa utredningar som utförs på den anmodade medlemsstatens territorium.

Om de begärda upplysningarna finns i dokumentation som den anmodade myndighetens tjänstemän har tillgång till, ska den begärande myndighetens tjänstemän få kopior av denna.

2. I den utsträckning som detta är tillåtet enligt lagstiftningen i den anmodade medlemsstaten kan det i den överenskommelse som avses i punkt 1 föreskrivas att när tjänstemän från den begärande myndigheten närvarar vid administrativa utredningar får de intervjua personer och granska handlingar.

Om den person som är föremål för utredning vägrar att respektera de utredningsåtgärder som vidtas av tjänstemän från den begärande myndigheten, ska den anmodade myndigheten behandla den vägran som om den hade skett mot dess egna tjänstemän.

3. De bemyndigade tjänstemän från den begärande myndigheten som uppehåller sig i en annan medlemsstat i enlighet med punkt 1 ska alltid kunna uppvisa en skriftlig fullmakt, där deras identitet och befattning anges.

AVSNITT II

SAMTIDIGA KONTROLLER

Artikel 12

Samtidiga kontroller

1. När två eller flera medlemsstater kommer överens om att på respektive eget territorium utföra samtidiga kontroller av en eller flera personer som är av gemensamt eller kompletterande intresse för dem i syfte att utbyta erhållna upplysningar, ska punkterna 2, 3 och 4 tillämpas.

2. Den behöriga myndigheten i varje medlemsstat ska självständigt identifiera de personer beträffande vilka de avser att föreslå en samtidig kontroll. Den ska underrätta den behöriga myndigheten i de övriga berörda medlemsstaterna om de ärenden beträffande vilka den avser föreslå en samtidig kontroll och därvid motivera sina val.

Den ska ange den tidsperiod under vilken sådana kontroller ska utföras.

3. Den behöriga myndigheten i varje berörd medlemsstat ska avgöra om den önskar delta i simultana kontroller. Den ska meddela den behöriga myndighet som föreslagit en samtidig kontroll sitt samtycke till att delta i kontrollen eller en motiverad vägran att delta.
4. Den behöriga myndigheten i varje berörd medlemsstat ska utse en företrädare med ansvar för att övervaka och samordna kontrollen.

AVSNITT III

ADMINISTRATIV DELGIVNING

Artikel 13

Begäran om delgivning

1. På begäran av den behöriga myndigheten i en medlemsstat ska den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat, i enlighet med gällande bestämmelser om delgivning av liknande handlingar i den anmodade medlemsstaten, delge mottagaren alla handlingar och beslut som kommer från de administrativa myndigheterna i den begärande medlemsstaten och som rör tillämpningen på dess territorium av lagstiftning om skatter som omfattas av detta direktiv.
2. Begäran om delgivning ska innehålla uppgift om ämnet för den handling eller det beslut som ska delges och om mottagarens namn och adress samt all annan information som kan underlätta identifiering av mottagaren.
3. Den anmodade myndigheten ska omedelbart underrätta den begärande myndigheten om hur begäran om delgivning har behandlats, framför allt om den dag då handlingen eller beslutet delgivits mottagaren.

4. Den begärande myndigheten ska begära delgivning i enlighet med denna artikel enbart när den inte kan utföra delgivning i enlighet med gällande bestämmelser om delgivning av berörda handlingar i den begärande medlemsstaten eller där sådan delgivning skulle medföra orimliga svårigheter. En medlemsstats behöriga myndighet får delge alla handlingar direkt med rekommenderad post eller på elektronisk väg till en person som befinner sig på en annan medlemsstats territorium.

AVSNITT IV

ÅTERKOPPLING

Artikel 14

Villkor

1. När en behörig myndighet lämnar upplysningar i enlighet med artikel 5 eller artikel 9 får den begära att den behöriga myndighet som tar emot upplysningarna ger återkoppling om detta. Om återkoppling begärs, ska den behöriga myndighet som tog emot upplysningarna, med beaktande av de tillämpliga reglerna om skattesekretess och skydd av uppgifter i dess medlemsstat, så snart som möjligt men dock senast inom tre månader efter det att resultatet av användningen av de begärda upplysningarna har blivit känt, översända återkoppling till den behöriga myndighet som lämnade upplysningarna. Kommissionen ska fastställa de praktiska formerna i enlighet med förfarandet i artikel 26.2.

2. Medlemsstaternas behöriga myndigheter ska ge återkoppling rörande det automatiska utbytet av upplysningar till de övriga berörda medlemsstaterna en gång per år i enlighet med en bilateral överenskommelse om de praktiska formerna för återkopplingen.

AVSNITT V

UTBYTE AV BÄSTA PRAxis OCH ERFARENHETER

Artikel 15

Räckvidd och villkor

1. Tillsammans med kommissionen ska medlemsstaterna utreda och utvärdera det administrativa samarbetet som följer av detta direktiv och dela med sig av sina erfarenheter i syfte att förbättra samarbetet och vid behov utforma regler på de berörda områdena.
2. Medlemsstaterna får, tillsammans med kommissionen, utarbeta riktlinjer om alla aspekter som anses nödvändiga för utbyte av bästa praxis och erfarenheter.

KAPITEL IV

VILLKOR FÖR DET ADMINISTRATIVA SAMARBETET

Artikel 16

Utlämnande av upplysningar och dokument

1. Alla upplysningar, oavsett form, som utväxlas mellan medlemsstaterna vid tillämpning av detta direktiv ska omfattas av den sekretess och åtnjuta samma skydd som liknande upplysningar ges enligt nationell lagstiftning i den mottagande medlemsstaten. Sådana upplysningar får användas för administration och verkställighet av medlemsstaternas nationella lagstiftningar avseende de skatter som avses i artikel 2.

Sådana upplysningar får också användas för fastställande och uppbörd av andra skatter och avgifter som omfattas av artikel 2 i rådets direktiv 2010/24/EU av den 16 mars 2010 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som avser skatter, tullar och andra åtgärder¹ eller för fastställande och uppbörd av obligatoriska socialavgifter.

De får dessutom användas i samband med rättsliga förfaranden som kan leda till påföljd och som inletts på grund av överträdelser av skattelagstiftningen, utan att det påverkar allmänna regler och bestämmelser om svarandes och vittnens rättigheter vid sådana förfaranden.

¹ EUT L 84, 31.3.2010, s. 1.

2. Upplysningar och dokument som tagits emot i enlighet med detta direktiv får med tillstånd av den behöriga myndighet i den medlemsstat som lämnade upplysningar i enlighet med detta direktiv, användas för andra ändamål än dem som avses i punkt 1, dock endast i den utsträckning som detta är tillåtet enligt lagstiftningen i den medlemsstat vars behöriga myndighet tagit emot upplysningarna. Ett sådant tillstånd ska beviljas om informationen kan användas för liknande ändamål i den medlemsstat vars behöriga myndighet lämnade dem.
3. Om en behörig myndighet i en medlemsstat anser att upplysningar som den har tagit emot från en annan medlemsstats behöriga myndighet sannolikt kan vara till nytta för de ändamål som avses i punkt 1 för en tredje medlemsstats behöriga myndighet, får den vidarebefordra upplysningarna till denna senare behöriga myndighet, under förutsättning att det överlämnandet av upplysningar står i överensstämmelse med reglerna och förfarandena i detta direktiv. Den ska underrätta den behöriga myndighet i den medlemsstat från vilken upplysningarna ursprungligen härrör om sin avsikt att vidarebefordra dessa upplysningar till en tredje medlemsstat. Den medlemsstat från vilken upplysningarna ursprungligen härrör kan motsätta sig ett sådant vidarebefordrande av upplysningarna inom tio arbetsdagar från mottagandet av meddelandet från den medlemsstat som önskar vidarebefordra upplysningarna.
4. Tillstånd att använda upplysningarna i enlighet med punkt 2, som har vidarebefordrats i enlighet med punkt 3, kan endast beviljas av den behöriga myndigheten i den medlemsstat från vilken upplysningarna ursprungligen härrör.

5. Upplysningar, rapporter, redogörelser och andra dokument eller vidimerade kopior av eller utdrag ur sådana, som den anmodade myndigheten har erhållit och lämnat till den begärande myndigheten i enlighet med detta direktiv får åberopas som bevismaterial av behöriga instanser i den begärande medlemsstaten, på samma villkor som för liknande upplysningar, rapporter, redogörelser och andra dokument som har lämnats av en annan myndighet i den medlemsstaten.

Artikel 17

Begränsningar

1. En anmodad myndighet i en medlemsstat ska ge en begärande myndighet i en annan medlemsstat sådana upplysningar som avses i artikel 5, under förutsättning att den begärande myndigheten har uttömt de vanliga informationskällor som den under omständigheterna kunde ha använt för att skaffa de begärda upplysningarna, utan att riskera det önskade resultatet.
2. Detta direktiv ska inte medföra någon skyldighet för en anmodad medlemsstat att utföra utredningar eller överlämna upplysningar, om det skulle strida mot dess lagstiftning att för egna ändamål utföra sådana utredningar eller inhämta de begärda upplysningarna.
3. Den behöriga myndigheten i en anmodad medlemsstat får vägra att lämna upplysningar, om den begärande medlemsstaten av rättsliga skäl inte får lämna liknande upplysningar.

4. Lämnande av upplysningar får vägras, om det skulle leda till att en affärshemlighet, företagshemlighet, yrkeshemlighet eller ett i näringsverksamhet använt förfaringsätt röjs, eller om det gäller upplysningar vilkas lämnande skulle strida mot allmän ordning.
5. Den anmodade myndigheten ska underrätta den begärande myndigheten om skälen till att den vägrar att besvara en begäran om upplysningar.

Artikel 18

Skyldigheter

1. När en medlemsstat begär upplysningar i enlighet med detta direktiv, ska den anmodade medlemsstaten använda de medel som den förfogar över för att inhämta de begärda upplysningarna, även om denna medlemsstaten kanske inte behöver upplysningarna för sina egna beskattningsändamål. Den skyldigheten ska inte påverka tillämpningen av artikel 17.2, 17.3 och 17.4, vilkas åberopande inte i något fall medför en rätt för en anmodad medlemsstat att vägra att lämna upplysningar enbart därför att den inte har något eget intresse av denna information.
2. Artikel 17.2 och 17.4 får under inga omständigheter tolkas som att den ger en medlemsstats anmodade myndighet rätt att vägra att lämna upplysningar enbart därför att dessa upplysningar innehas av en bank, annan finansiell institution, ombud, representant eller förvaltare eller på grund av att upplysningarna rör äganderätt i en person.

3. Utan hinder av vad som sägs i punkt 2 får en medlemsstat vägra att lämna de begärda upplysningarna om dessa upplysningar avser beskattningsperioder som infaller före den 1 januari 2011 och om lämnandet av upplysningarna hade kunnat vägras med stöd av artikel 8.1 i direktiv 77/799/EEG om begäran hade lämnats före den ...*.

Artikel 19

Utvidgning av mer omfattande samarbete som erbjuds ett tredje land

När en medlemsstat erbjuder ett tredjeland ett mer omfattande samarbete än vad som föreskrivs i detta direktiv, får den medlemsstaten inte vägra att erbjuda någon annan medlemsstat som så önskar att inleda ett sådant ömsesidigt mer omfattande samarbete med den medlemsstaten.

Artikel 20

Standardformulär och standardiserade datorformat

1. Begäranden om upplysningar och administrativa utredningar enligt artikel 5 och svar på dessa, mottagningsbevis, begäranden om ytterligare bakgrundsinformation och oförmåga eller vägran att besvara enligt artikel 7 ska i möjligaste mån skickas med hjälp av ett standardformulär som antagits av kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 26.2.

Standardformulären får åtföljas av rapporter, redogörelser och alla andra typer av dokument, eller vidimerade kopior av eller utdrag ur dessa.

* EUT: Vänligen för in dagen för detta direktivs ikraftträdande.

2. Standardformuläret enligt punkt 1 ska innefatta åtminstone följande upplysningar som ska lämnas av den begärande myndigheten:

- a) Identiteten på den person som är föremål för utredning eller undersökning.
- b) Det beskattningsändamål för vilket upplysningarna begärs.

I enlighet med internationell praxis kan den begärande myndigheten, såvitt det är känt, uppge namn och adress på varje person som kan antas inneha de begärda upplysningarna, samt varje annan uppgift som kan underlätta den anmodade myndighetens insamling av upplysningarna.

3. Upplysningar som lämnas utan föregående begäran och därpå följande mottagningsbevis som lämnas enligt artiklarna 9 respektive 10, begäran om delgivning enligt artikel 13 samt återkoppling enligt artikel 14 ska lämnas med hjälp av det standardformulär som antagits av kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 26.2.

4. Det automatiska utbytet av upplysningar enligt artikel 8 ska ske med användning av ett standardiserat datorformat som syftar till att underlätta detta automatiska utbyte och som baseras på det befintliga datorformatet som, i enlighet med artikel 9 i rådets direktiv 2003/48/EG av den 3 juni 2003 om beskattning av inkomster från sparande i form av räntebetalningar¹, ska användas för alla typer av automatiskt utbyte av upplysningar och ska fastställas av kommissionen i enlighet med förfarandet i artikel 26.2.

¹ EUT L 157, 26.6.2003, s. 38.

Artikel 21

Praktiska arrangemang

1. Upplysningar som lämnas i enlighet med detta direktiv ska i möjligaste mån lämnas på elektronisk väg med hjälp av CCN-nätet.

I enlighet med förfarandet i artikel 26.2 ska kommissionen vid behov anta de praktiska arrangemang som krävs för att genomföra första stycket.

2. Kommissionen ska ansvara för den utveckling av CCN-nätet som krävs för att upplysningarna ska kunna utbytas mellan medlemsstaterna.

Medlemsstaterna ska ansvara för den utveckling av sina system som behövs för att upplysningarna ska kunna utbytas med hjälp av CCN-nätet.

Medlemsstaterna ska avstå från ersättningskrav för utgifter som uppstår vid tillämpningen av detta direktiv, utom i tillämpliga fall vad gäller expertarvoden.

3. Personer som är vederbörligen ackrediterade av kommissionens ackrediteringsmyndighet för säkerhet kan få tillgång till den informationen endast i den mån som det är nödvändigt för drift, underhåll och utveckling av CCN-nätet.

4. En begäran om samarbete, inbegripet begäran om delgivning, och bifogade dokument får avfattas på varje språk som den anmodade och den begärande myndigheten kommit överens om.

En sådan begäran ska åtföljas av en översättning till det officiella språket eller något av de officiella språken i den anmodade myndighetens medlemsstat endast i de särskilda fall när denna myndighet motiverar en begäran om översättning.

Artikel 22

Särskilda skyldigheter

1. Medlemsstaterna ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att
 - a) säkerställa en ändamålsenlig intern samordning inom den organisation som avses i artikel 4,
 - b) upprätta ett direkt samarbete med de myndigheter i de övriga medlemsstaterna som avses i artikel 4,
 - c) se till att de arrangemang för administrativt samarbete som föreskrivs i detta direktiv fungerar på ett smidigt sätt.
2. Kommissionen ska till varje medlemsstat vidarebefordra all allmän information avseende genomförande och tillämpning av detta direktiv som den tar emot och som den har möjlighet att tillhandahålla.

KAPITEL V

FÖRBINDELSERNA MED KOMMISSIONEN

Artikel 23

Utvärdering

1. Medlemsstaterna och kommissionen ska undersöka och utvärdera hur det administrativa samarbete som föreskrivs i detta direktiv fungerar.
2. Medlemsstaterna ska till kommissionen lämna alla relevanta upplysningar som krävs för att utvärdera hur ändamålsenligt det administrativa samarbetet enligt detta direktiv är när det gäller att bekämpa skatteundandragande och skatteflykt.
3. Medlemsstaterna ska till kommissionen lämna en årlig utvärdering av ändamålsenligheten hos det automatiska utbytet av upplysningar som avses i artikel 8 samt de praktiska resultat som uppnåtts. Kommissionen ska i enlighet med förfarandet i artikel 26.2 fastställa former och villkor för hur denna årliga utvärdering ska kommuniceras.
4. Kommissionen ska i enlighet med förfarandet i artikel 26.2 fastställa en förteckning över de statistiska uppgifter som medlemsstaterna ska lämna för utvärderingen av detta direktiv.

5. Upplysningar som har lämnats till kommissionen i enlighet med punkterna 2, 3 och 4 ska behandlas konfidentiellt av kommissionen i enlighet med de bestämmelser som gäller för unionsmyndigheter.
6. Upplysningar som lämnats till kommissionen av en medlemsstat i enlighet med punkterna 2, 3 och 4, samt alla rapporter eller dokument som utarbetats av kommissionen med användning av sådana upplysningar, får lämnas till övriga medlemsstater. Sådana lämnade upplysningar ska omfattas av den sekretess och åtnjuta samma skydd som liknande upplysningar ges enligt nationell lagstiftning i den mottagande medlemsstaten.

De rapporter och dokument som utarbetats av kommissionen och som avses i denna punkt får endast användas av medlemsstaterna för analysändamål men får inte offentliggöras eller göras tillgängliga för någon annan person eller något annat organ utan kommissionens uttryckliga samtycke.

KAPITEL VI

FÖRBINDELSER MED TREDJELÄNDER

Artikel 24

Utbyte av upplysningar med tredjeländer

1. När en medlemsstats behöriga myndighet från ett tredjeland tar emot upplysningar som kan antas vara relevanta för administration och verkställighet av den medlemsstatens nationella lagstiftningar i fråga om de skatter som avses i artikel 2, får denna myndighet, om det är tillåtet enligt ett avtal med det tredjelandet, vidarebefordra dessa upplysningar till de medlemsstaters behöriga myndigheter för vilka upplysningarna kan vara till nytta och till alla begärande myndigheter.

2. De behöriga myndigheterna får i enlighet med nationella bestämmelser om överföring av personuppgifter till tredjeländer lämna upplysningar som tagits emot enligt detta direktiv till ett tredjeland, under förutsättning att samtliga av följande villkor är uppfyllda:
 - a) Den behöriga myndigheten i den medlemsstat från vilken upplysningar härrör har samtyckt till att de vidarebefordras.

 - b) Det berörda tredjelandet har åtagit sig att erbjuda det samarbete som krävs för insamling av bevisning för den oriktiga eller olagliga karaktären av transaktioner som verkar strida mot eller utgöra en överträdelse av skattelagstiftningen.

KAPITEL VII

ALLMÄNNA BESTÄMMELSER OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 25

Dataskydd

Allt utbyte av upplysningar enligt detta direktiv ska omfattas av bestämmelserna om genomförande av direktiv 95/46/EG. Medlemsstaterna ska emellertid, för en korrekt tillämpning av detta direktiv, begränsa tillämpningsområdet för de skyldigheter och rättigheter som avses i artiklarna 10, 11.1, 12 och 21 i direktiv 95/46/EG i den utsträckning som behövs för att skydda de intressen som avses i artikel 13.1 e i det direktivet.

Artikel 26

Kommittéförfarande

1. Kommissionen ska biträdas av en kommitté kallad *kommittén för administrativt samarbete i fråga om beskattning*.
2. När det hänvisas till denna punkt ska artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG ska vara tre månader.

Artikel 27
Rapportering

Vart femte år efter den 1 januari 2013 ska kommissionen lämna en rapport om tillämpningen av direktivet till Europaparlamentet och rådet.

Artikel 28
Upphävande av direktiv 77/799/EEG

Direktiv 77/799/EEG ska upphöra att gälla den 1 januari 2013.

Hänvisningar till det upphävda direktivet ska anses som hänvisningar till det här direktivet.

Artikel 29
Införlivande

1. Medlemsstaterna ska med verkan från och med den 1 januari 2013 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.

De ska dock med verkan från och med den 1 januari 2015 sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa artikel 8 i detta direktiv.

De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 30

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 31

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar

Ordförande
